

[Holger Larsen.]

„eller paa anden Maade vise synlige Tegn paa, at han virkelig tog Sigte paa at ville sikre sin egen Fremtid.“

Man ser altsaa, at Thomas Larsen tvivler om, at der kan være Tale om Præmieydelse, naturligvis ud fra den Betragtning, at Arbejderne ikke har Raad til at betale, og at han derfor peger paa disse andre Ting, enten Sygekasserne som Grundlag, eller at Arbejderen paa anden Maade viser synlige Tegn paa Villie til selv at sikre sin Fremtid. Thomas Larsen og hans Medforlagsstiller fik nedsat en Kommission, som arbejdede i 11 Aar, indtil 1913, og det eneste virkelige Resultat af Kommissionens Arbejde var vel egentlig, at man fik fastslaaet, hvor uhyre vanskeligt det var i et Land, hvor man i en lang Aarrække havde haft vederlagsfri Aldersforsorg, at ville begynde paa at indføre Folkeforsikring mod Præmiebetaling.

Tvangsforsikring med Præmiebetaling har altid, kan man sige, haft et Flertal imod sig her i Tinget. Allerede saa tidlig som i 90erne udgav det ærede Medlem Hr. N. Neergaard en Pjece, hvori det meget fornuftigt hedder — med Formandens Tilladelse skal jeg citere det —:

„Det vægtigste Argument mod den Tvangsforsikring, som er Grundtanken . . . er Utilstedeligheden af, at tvinge Arbejderne til at udrede Pengemidler, som de i de fleste Tilfælde slet ikke kan undvære, naar de skal fyldestgøre deres nærmestliggende Forpligtelser. Skal en Arbejder . . . forsørge sin Familie, opdrage sine Børn forsvarligt og sikre sig mod Følgerne af Sygdom og Arbejdsløshed, saa maa det vistnok indrømmes, at det neppe gaar an at stille yderligere Krav til ham.“

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Opfattelse af den almindelige Befolknings Evne den Gang til at betale for deres Forsikring — jeg ved ikke, om det er det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Opfattelse i Dag, men den Kendsgerning, han skildrer, ligner akkurat den Kendsgerning, der er til Stede den Dag i Dag, og jeg behøver kun her at henvide til det udførlige Talmateriale, som Ministeren ved Forelæggelsen oplyste Tinget om. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard føjer til:

„Denne Betragtning fører imidlertid hen imod at opgive den hele kostbare, udviklede og i saa mange Retninger uhensigtsmæssige Tvangsforsikring og ordne Alderdomsforsørgelsen ved direkte

Statshjælp, til hvilken Midlerne tilvejebringes gennem Beskatningen.“

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Pjece er naturligvis en Røst fra Fortiden, men den Retningslinie, som han den Gang anslog, har i Virkeligheden været Partiet Venstres Retningslinie gennem de mange Aar. Der har været enkelte Outsidere, enkelte Folk, som har haft en noget afvigende Anskuelse og ogsaa fra Folketingets Talerstol gjort denne gældende, men i det store og hele har det været Partiet Venstres Anskuelse. Jeg minder om 1922, da det ærede Medlem Hr. Krag forelagde Ændringer til Aldersrenteloven, hvori han gav Udtryk for akkurat det samme som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard. Det ærede Medlem Hr. Krag siger bl. a., at denne Sags trediveaarige Historie i vort Land gør det naturligt nu at fortsætte paa dette Grundlag, og Venstres daværende Ordfører, Hr. Hegelund Lange, føjede til:

„For Danmarks Vedkommende har denne Debat om Forsikring mod Præmiebetaling sikkert nu kun historisk Interesse.“

Venstre har saaledes definitivt gjort sig færdig med Tvangsfolkeforsikringen mod Præmiebetaling.

Anderledes stiller Forholdet sig med Hensyn til det konservative Folkeparti. Dette har gennem mange mange Aar været Modstander af Tvangsforsikring. Ja endogsaa saa sent som i 1922 var det konservative Folkepartis Ordfører her i Salen imod Tvangsfolkeforsikring, mod Præmiebetaling. Men saa har de Konservative senere opdaget, at her var en for dem at synes maaske let Vej, ad hvilken man kunde spare Overklassen i vort Land for at svare disse Penge til Aldersrenten og komme til at lægge en ret betydelig Skat over paa den almindelige Del af Befolkningen, saaledes at denne Del af Befolkningen selv kom til at betale deres Aldersrente. Ideen synes jo sikkert de Konservative at være udmærket. Den forekommer naturligvis ikke os andre saa god, og navnlig forekommer den ikke Befolkningen at være særlig god, for selv om Hukommelsen ikke altid er særlig skarp, erindrer vi dog godt, at den store, jævne, almindelige Befolkning i Forvejen har betalt deres Aldersrente ved indirekte Skatter lagt paa Øl, Spiritus, Tobak og at disse Skatter bestandig, til Trods for at Aldersrenten steg ganske betydeligt, har været i Stand til at dække det Beløb, som Aldersrenten koster. Naar de Konservative derfor mener, at Befolkningen nu